

Република Србија
ПРИВРЕДНИ СУД У НИШУ
Светосавска 7а
Посл. бр. 3 П 548/2020
Дана, 18.11.2021.

Tatle & Partners
Kovstari / lawyers at law

Br. 29/22

Dat. 21.01.22

1

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ СУД У НИШУ, судија Јелена Ђорић Вујачић, као судија појединац, решавајући у правној ствари тужиоца Предузеће за трговину на велико и мало **ЂУРДИЋ ДОО** Београд, са седиштем у Београду, Вождовац, ул. Унска бр.1, матични број: 07496451, чији је пуномоћник Милан Терзић, адвокат из Београда, ул. Димитрија Туцовића бр.134, против туженог **ЈКП Дирекција за јавни превоз Града Ниша**, са седиштем у Нишу, ул. Генерала Милојка Лешјанина бр.8, матични број: 20736674, чији је пуномоћник Марко Дамњановић и др., адвокати из Београда, ул. Кнез Михајлова 11-15, ради дуга, вредност предмета спора: 90.600.232,39 динара, након одржане усмене јавне и главне расправе, закључене дана 18.11.2021. године, донео је следећу:

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца Предузеће за трговину на велико и мало **ЂУРДИЋ ДОО** Београд, Вождовац, ул. Унска бр.1, па **СЕ ОБАВЕЗУЈЕ** тужени **ЈКП Дирекција за јавни превоз Града Ниша**, ул. Генерала Милојка Лешјанина бр.8, да тужиоцу на име накнаде за обављени превоз путника исплати:

- за јануар 2018. године износ од 2.635.265,52 динара са законском затезном каматом почев од 01.04.2018. године до коначне исплате
- за фебруар 2018. године износ од 7.691.395,72 динара са законском затезном каматом почев од 30.04.2018. године до коначне исплате
- за март 2018. године износ од 9.594.725,40 динара са законском затезном каматом почев од 31.05.2018. године до коначне исплате
- за април 2018. године износ од 7.222.712,10 динара са законском затезном каматом почев од 30.06.2018. године до коначне исплате
- за мај 2018. године износ од 8.413.997,53 динара са законском затезном каматом почев од 31.07.2018. године до коначне исплате
- за јун 2018. године износ од 8.186.894,98 динара са законском затезном каматом почев од

30.08.2018. године до коначне исплате
 - за јул 2018. године износ од 7.145.140,61 динара са законском затезном каматом почев од
 30.09.2018. године до коначне исплате
 - за август 2018. године износ од 9.314.445,53 динара са законском затезном каматом
 почев од 31.10.2018. године до коначне исплате
 - за септембар 2018. године износ од 10.525.275,60 динара са законском затезном каматом
 почев од 01.12.2018. године до коначне исплате
 - за октобар 2018. године износ од 10.582.582,67 динара са законском затезном каматом
 почев од 31.12.2018. године до коначне исплате
 - за новембар 2018. године износ од 7.850.456,58 динара са законском затезном каматом
 почев од 31.01.2019. године до коначне исплате
 - за децембар 2018. године износ од 1.437.340,25 динара са законском затезном каматом
 почев од 02.03.2019. године до коначне исплате,
 све у року од 15 дана рачунајући од дана пријема пресуде, под претњом принудног
 извршења.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка
 исплати износ у висини од 957.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа
 пресуде.

Образложење

Поступак у овој правној ствари започет је пред јавним извршитељем, Милошем
 Перићем из Прокупља, предлогом за извршење на основу веродостојне исправе којим је
 тужилац, као извршни поверилац, тражио обавезивање туженог, као извршног дужника, на
 плаћање преосталог дела главног дуга, на име вршења комуналне делатности пружања
 услуга градског и приградског превоза путника за период јануар и фебруар 2018. године,
 у укупном износу од 10.326.661,23 динара, са затезном каматом почев од доспећа сваког
 појединачног износа па до коначне исплате. Решењем о извршењу И.Ивк.215/2018 од
 15.05.2018. године, извршитељ је усвојио предлог за извршење. Тужени је против
 наведеног решења изјавио благовремени приговор. Веће овог суда је решењем Ипв(Ивк)
 72/2018 од 07.06.2018.године усвојило приговор извршног дужника, ставило ван снаге
 решење о извршењу јавног извршитеља Милоша Перића И.Ивк.бр. 215/2018 од
 15.05.2018.године и укинуло све спроведене извршне радње, а поступак је настављен као
 поводом приговора против платног налога.

У току поступка тужилац је два пута преиначио тужбу повећањем тужбеног
 захтева, с обзиром да је пословни однос између странака по основу превоза путника
 настављен и након покретања извршног поступка, те су у току трајања поступка доспели
 за наплату и рачуни тужиоца из наредног периода. Тужилац је најпре поднеском од
 30.10.2018.године тражио да се тужени обавезе на плаћање рачуна за извршени превоз за
 период од марта до августа 2018.године, у износима ближе наведеним у петитуму
 тужбеног захтева, а поднеском од 26.03.2019.године тужилац је поново проширио тужбени
 захтев, тражећи да се тужени обавезе на исплату преосталог дуга по рачунима за период
 од јануара до децембра 2018.године, односно до раскида Уговора о јавно-приватном
 партнерству између парничних странака и прецизирао је тужбени захтев у складу са

налазом и мишљењем вештака финансијско-економске струке, тако да је прецизираним тужбеним захтевом, који је предмет одлучивања у овом поступку, тражио да се тужени обавезе на плаћање укупног износа 90.600.232,49 динара, опредељеног по износима неплаћеног дела месечних рачуна за период јануар-децембар 2018. године, са законском затезном каматом почев од дана доспелости сваког од рачуна ближе наведених у тужбеном захтеву. Тужени се није изричито противио преиначењу тужбе и упустио се у расправљање о главној ствари по преиначеној тужби, чиме се, сходно чл.199.ст.2. ЗПП, сматра да је пристао на преиначење.

Тужилац прецизираним тужбеним захтевом потражује; за јануар 2018. године износ од 2.635.265,52 динара са законском затезном каматом почев од 01.04.2018. године; за фебруар 2018. године износ од 7.691.395,72 динара са законском затезном каматом почев од 30.04.2018. године; за март 2018. године износ од 9.594.725,40 динара са законском затезном каматом почев од 31.05.2018. године; за април 2018. године износ од 7.222.712,10 динара са законском затезном каматом почев од 30.06.2018. године, за мај 2018. године износ од 8.413.997,53 динара са законском затезном каматом почев од 31.07.2018. године, за јун 2018. године износ од 8.186.894,98 динара са законском затезном каматом почев од 30.08.2018. године, за јул 2018. године износ од 7.145.140,61 динара са законском затезном каматом почев од 30.09.2018. године, за август 2018. године износ од 9.314.445,53 динара са законском затезном каматом почев од 31.10.2018. године; за септембар 2018. године износ од 10.525.275,60 динара са законском затезном каматом почев од 01.12.2018. године; за октобар 2018. године износ од 10.582.582,67 динара са законском затезном каматом почев од 31.12.2018. године, за новембар 2018. године износ од 7.850.456,58 динара са законском затезном каматом почев од 31.01.2019. године и за децембар 2018. године износ од 1.437.340,25 динара са законском затезном каматом почев од 02.03.2019. године.

Тужилац је у току поступка истицао да су парничне странке, након спроведеног конкурса, закључиле дана 25.02.2015. године Уговор о јавно-приватном партнерству, којим је тужилоду поверено обављање делатности превоза путника на територији града Ниша, за Уговором одређени пакет линија 3. Навео је да је тужилац од закључења уговора обављао уговорену делатност превоза возилима наведеним у спецификацији која је саставни део уговора, као и другим возилима, а на основу сагласности туженог за укључивање истих у рад, и да је у потпуности савесно и одговорно извршио своју уговорену обавезу превоза, а да му је тужени, почев од јануара 2018. године, три године након закључења уговора, без икаквог разлога и без основа достављао мањи обрачун за транспортни рад, позивајући се на то да тужилац наводно обавља превоз возилима без дате сагласности. Истиче да се из доказа које је доставио сам тужени види да је превоз на појединим линијама остварен у проценту од 99-100%, а да је наведен приход по линији у износу од 0,00 динара, те да се у обрачуну туженог за јануар 2018. године, у посебној рубрици наводи умањење километраже за транспортни рад остварен возилима која немају сагласност туженог. Тужилац сматра да је превоз обављан возилима која су имала сагласност туженог, и то или сагласност која је дата приликом закључења уговора, односно раније у току 2014. године, или накнадно, у току реализације Уговора и да је превоз обављао у свему према у складу са закљученим Уговором од 25.02.2015. године, којим му је поверен превоз путника, те да тужени неосновано наводи да тужени нема сагласности за спорна возила за која му је ускратио накнаду за транспортни рад. Навео је и да су у Прилогу 4 Уговора наведене две партије списка возила, при чему тужилац потенцира само партију 1, у којој нису наведена сва возила којима се обавља превоз и за која је добијена сагласност од туженог, као и да га

је тужени јануара 2018. године обавестио о укидању сагласности за поједина возила, за које сматра да је без основа. Истакао је да сагласности за возила потичу из 2014. године када је био у току поступак јавне набавке, чији предмет је био поверавање превоза путника на територији града Ниша, да је, након што су изјављени приговори, односно захтеви за заштиту права у том поступку, тек у фебруару 2015. године закључен између странака уговор о поверавању превоза, али да комисија туженог тада није издала никакве сагласности, већ је тужилац пуне три године обављао превоз возилима за која је сагласност добио 2014. године, чиме је код тужиоца створено уверење да ће се посао и даље обављати на начин на који се обављао претходне три године и да тужени по истеку тог периода није могао променити услове без сагласности тужиоца. Даље је навео да су неосновани наводи туженог да је тужилац у утуженом периоду обављао превоз возилима слабијих техничких карактеристика у односу на она којима је конкурисао и истакао да је он од закључења уговора користио возила која испуњавају све техничке карактеристике, због чега је сматрао да ће се уговор и даље испуњавати на начин на који је извршаван претходне три године. Истакао је да код туженог није постојало тело које је по Уговору било надлежно да регулише наведену ситуацију, давање сагласности, преглед возила и сл, односно да није формирана комисија, тако да су наведена питања решавана ванинституционално, од стране директора туженог, који по Уговору није био овлашћен за то, нити је предузимање наведених радњи од стране директора било конвалидирано било каквим одлукама уговором дефинисаних надлежних органа.

Тужилац је у току поступка поднеском од 01.08.2018. године истакао предлог за одређивање привремене мере којим је тражио да се наложи туженом да обрачун месечне накнаде за тужиоца за услугу превоза путника на територији града Ниша у односу на реализоване поласке врши по пређеном километру, како је то предвиђено Уговором о ЈПП од 25.02.2015. године. Пресудом донетом у овом поступку, која је укинута решењем Привредног апелационог суда, одбијен је предлог за одређивање тражене привремене мере. Тужилац је у поновљеном поступку остао при постављеном тужбеном захтеву, али не и при предлогу за одређивање привремене мере, с обзиром да је иста била превентивног карактера и односила се на начин вршења обрачуна накнаде тужиоца од стране туженог, те да би одлучивање о истој у овој фази поступка, након раскида Уговора о ЈПП било беспредметно, због чега наведени предлог и није био предмет расправљања и одлучивања у поновљеном поступку.

Тужени је оспорио тужбени захтев тужиоца у целости. У приговору против решења о извршењу и у току поступка истицао је да је тужени са тужиоцем као превозником, закључио Уговор о јавно-приватном партнерству у области пружања услуга градског и приградског превоза путника на територији града Ниша 25.02.2015. године, заведеног код туженог под бројем 08/14-40, којим су регулисана међусобна права и обавезе парничних странака у делатности јавног градског и приградског превоза путника на територији града Ниша, те је тужиоцу као превознику додељено обављање јавног градског и приградског превоза путника за партију 2 односно пакет линија 3, у складу са претходно објављеним јавним позивом, те да је чланом 5. Уговора о ЈПП предвиђено да је тужени као превозник у обавези да линије на којима обавља превоз у складу са чланом 2. Уговора о ЈПП одржава возилима чији је списак са пратећим подацима и карактеристикама дат у прилогу 4 Уговора о ЈПП, који је његов саставни део и возилима које током реализације Уговора о ЈПП укључи у рад по добијању сагласности Дирекције, овде туженог. Истакао је да је чланом 5. Уговора о ЈПП предвиђена и обавеза тужиоца као превозника да у току важења Уговора о ЈПП све елементе инфраструктуре који су били предмет бодовања одржи на

истом или вишем нивоу, те да ако је транспортни рад остварен возилима која немају сагласност Дирекције за укључење у рад исти неће бити признат и превозник неће имати право на приход за транспортни рад остварен возилима која су без сагласности Дирекције овде извршног дужника укључена у рад. Позвао се на одредбе чл. 31, 59 и 60 Уговора, те је је образложио да тужиоцу као превознику није признат транспортни рад остварен возилима која у периоду обрачуна нису имале писане и уредне сагласности за обављање градског и приградског превоза путника издате од стране туженог, а што је регулисано чл. 5 предметног Уговора, као и да је умањен приход по основу других утврђених неправилности у раду. Навео је да је тужени предметне рачуне који су издати од стране извршног повериоца благовремено оспорио писаним рекламацијама, које су достављене тужиоцу за сваки од испостављених рачуна и којима је тражио достављање књижног одобрења за погрешно фактурисан износ, те да је тужени у свему поступио у складу са својим уговорним обавезама и извршном повериоцу благовремено и уредно исплатио дуговани износ за признат транспортни рад за период од јануара до децембра 2018. године, у складу са коначним месечним обрачунама и Уговором о ЈПП. Истакао је да је правни основ за умањење прихода тужиоца, као превозника, обављање превоза возилима која, у време обављања превоза, упркос упозорењима и позивима туженог, нису имала сагласност туженог, а основ за наведено умањење протиче из члана 5. Уговора о јавно-приватном партнерству, те да је тужени у законитом поступку утврдио да тужилац обавља превоз возилима која немају потребну сагласност, због чега тужиоцу, у складу са чланом 5. Уговора о ЈПП, није признат приход за транспортни рад остварен тим возилима. Образложио је да се тужилац не може позивати на сагласности дате у 2014. години, које доставио као доказ (23 сагласности) и да исте не могу бити везане нити проистећи из уговора који је закључен и примењује се од марта 2015. године, да се те сагласности односе на претходно закључене уговоре који су важили одређено време до закључења уговора из 2015. године.

Објаснио је да је дана 07.04.2014. године покренут отворени поступак јавне набавке – набавке услуге превоза путника на територији града Ниша, ЈН 02/14, која је била обликована у четири партије, којом приликом су за пакете линија 1 и 4 потписани уговори, док су за пакете линија 2 и 3 понуде одбијене као неприхватљиве, због чега је за наведена два пакета линија (2 и 3) спроведен преговарачки поступак за објављивање јавног позива бр. ЈН-ПП 08/14 дана 21.07.2014. године у ком поступку је донета одлука о додели уговора за пакет линија 3- партија 2 овде тужиоцу као понуђачу, али су на одлуке о додели пакета поднети захтеви за заштиту права, што је за последицу имало прекид преговарачког поступка. Након тога је покренут нови преговарачки поступак без објављивања јавног позива по основу хитности бр. ЈН-ПП 09/14 дана 28.08.2014. године за пакет линија 3, за који је потписан Уговор ЈН-ПП 09/14-10 дана 30.08.2014. године са тужиоцем и важио је за период 01.09-30.11.2014. године, а с обзиром да је Републичка комисија за заштиту права у поступку јавне набавке дана 18.11.2014. године делимично поништила предметне преговарачке поступке за пакет линија 2-партија 1 и пакет линија 3-партија 2, наручилац је био принуђен да покрене још један преговарачки поступак без објављивања јавног позива по основу хитности, који је за резултат имао закључење Уговора бр. ЈН-ПП 11/14-15 од 26.11.2014. године са тужиоцем за пакет линија 3-партија 2 са важношћу од 01.12.2014. до 28.02.2015. године. Након окончања поступка по поднетим захтевима за заштиту права у јавној набавци ЈН 02/14 закључен је Уговор о ЈПП 25.02.2015. године, те су закључењем истог престали да важе претходно закључени уговори, који су закључивани на одређено време, па самим тим и по том основу дате сагласности за укључење возила, које тужилац

злоупотребљава и на које се неосновано позива. Навео је да тужилац, од закључења Уговора о ЈПП може користити само возила са којима је учествовао у предметном поступку јавне набавке и која су прописано бодована у спроведеном поступку оцене понуда и на основу којих му је додељен Уговор о ЈПП. Из наведених разлога истиче да сагласности из 2014. године на које се тужилац позива не могу бити применљиве, нити од било каквог значаја у овом поступку, јер су исте везане за уговоре који су престали да важе закључно са 28.02.2015. године, од када важи Уговор о ЈПП и њиме обухваћена возила.

У вези са наводима тужиоца да у прилогу 4 Уговора постоје два списка возила за партије 1 и 2, истакао је да тужилац обавља превоз само по партији 2, а да постоји техничка грешка на образцу односно прилогу 4 који представља саставни део Уговора о ЈПП, где уместо партија 2 стоји партија 1, иако је из списка неспорно да се ради о списку возила за партију 2. Образложио је да су у прилогу 4 који је саставни део Уговора о ЈПП опредељена возила којима је тужилац дужан да обавља превоз, док у Одлуци о додели уговора за партију 2 број ЈПП 08/14-36 од 26.12.2014. године, а која је претходила закључењу Уговора је појединачно оцењено и опредељено свако возило којим је тужилац учествовао у предметном поступку јавне набавке за партију 2, те да је сам тужилац у образцу понуде која чини саставни део конкурсне документације навео возила која учествују у поступку јавне набавке. Навео је да је тужилац суду доставио фалсификован прилог 4 уз Уговор о ЈПП, а који садржи списак возила који се само делимично поклапа са списком возила из Уговора о ЈПП (14 возила), те да постоји евидентна злоупотреба од стране тужиоца, због чега је предложио да суд не узме у обзир Прилог 4 који је тужилац доставио, јер исти по својој садржини не одговара осталој документацији.

Истакао је да и сагласности које се односе на период децембар 2017. година - јануар 2018. година, нису биле важеће у време обављања превоза за који тужиоцу није призната и обрачуната накнада за транспортни рад из разлога што су исте повучене. Објаснио је да се тужилац септембра 2015 године обратио туженом са захтевом за проширење возног парка повећањем броја резервних возила, а која би користило у случајевима кварова возила којима је конкурисао, а све у циљу обезбеђивања константног и несметаног одвијања јавног превоза, те да је тужени на основу поднетог захтева, након извршеног прегледа Комисије преглед возила, тужиоцу издао привремене сагласности за укључење возила у рад, а за возила која су испуњавала услове прописане Општим условима за аутобусе за рад на линијама јавног градског и приградског превоза путника на територији града Ниша. Истакао је да је дана 14.04.2016. године тужилац обавестио туженог о потреби сервисирања четири возила, са ознакама BG 729-SC, BG 729-SA, BG 735-NK и BG 735-MD (заменења возила), са захтевом за привремено укључивање заменских возила, те да је тужени за замена возила издао привремену сагласност, коју је, на основу захтева и образложења тужиоца која су се односила на неопходност поправке кварова на замењеним возилима, у више наврата продужавао, са јасним одређењем рокова у којима је тужилац био дужан да врати замена возила. С обзиром да тужилац није вратио замена возила у разумном року, а о статусу тих возила није обавештавао туженог, тужени се, на основу сазнања да се замена возила налазе у Београду, обратио Дирекцији за јавни превоз града Београда, од које је, дана 07.07.2017. године, добио информацију да су замена возила за које је тужилац тврдио да су на сервису, примљена у систем јавног превоза у Београду и да свакодневно учествују у превозу путника, те да је након тога тужилац истог дана обавештен о наведеном, уз информацију да тужени више није у могућности да продужава сагласност за коришћење заменских возила и да је тужилац дужан да замена возила врати у систем јавног превоза у Нишу.

Дана 10.07.2017. године је о томе обавиштен и Секретаријат за инспекцијске послове Градске управе града Ниша и позван да предузме мере из своје надлежности у случају да тужилац настави да обавља превоз возилима без сагласности, као и да је тужилац туженог, дописом од 30.11.2017. године, обавестио да се очекује враћање замењених возила у систем јавног првоза у Нишу почетком 2018. године на основу чега му је тужени дао сагласност за укључивање заменских возила у рад за месец децембар, односно до 31.12.2017. године, те како тужилац није поступио по захтевима туженог, дана 15.01.2018. и 16.01.2018. године, тужени је дописом достављеном тужиоцу повукао сагласности које су претходно дате тужиоцу на име проширења возног парка, а како су сва та возила имала мањи број поена у односу на возила обухваћена Уговором о ЈПП, тужени је 19.01.2018. године издао сагласност само за 26 возила којима је тужилац конкурисао у поступку избора приватног партнера, чиме су све претходно издате привремене сагласности престале да важе, а тужилац је био дужан да превоз обавља искључиво возилима која су на листи возила за које је тужени дао сагласност, што тужилац међутим није учинио. Истакао је да у време обављања јавног превоза за период за који тужилац потражује накнаду, тужилац није поседовао важеће сагласности туженог, те да је превоз обављао возилима која немају сагласност, те му се самим тим не може признати транспортни рад, јер све сагласности које је тужени издавао односиле су се искључиво на проширење возног парка (резервна возила) и на замену возила која су, према наводима тужиоца, била у квару, а како би се обезбедио континуитет у обављању јавног градског превоза, али исте нису у функцији било какве трајне замене која би омогућила тужиоцу да поједина возила којима је конкурисао у претходно спроведеном поступку избора приватног партнера и чијим је боловањем и изабран за најповољнијег понуђача, по сопственом нахођењу замени и користи за обављање превоза у другим градовима. Стога сматра да умањење по основу транспортног рада своје правно утемељење има у Уговору у ЈПП којим је јасно предвиђено право туженог да тужиоцу обрачуна мањи приход, односно не призна транспортни рад, уколико утврди мањкавости и недостатке у пруженој услузи, позивајући се на одредбе чл.59 и 60 Уговора којим су предвиђени основи за умањење прихода тужиоца на бази квалитета пружене уговорене услуге, а све из разлога јер тужилац није пружио услугу уговореног квалитета.

Такође је навео да је тужени накнаде које је тужилац фактурисао предметним рачунима за период март-август 2018. године и надаље умањио додатно за 2%, а по основу члана 44 став 3 Уговора о ЈПП, будући да тужилац није извршио ни своју уговорну обавезу да по истеку треће године од дана почетка примене предметног уговора замени најмање 5% возила којима обавља превоз путника на додељеном пакету линија возилима на компримовани природни гас (ЦНГ), а одређена умањења у знатно мањим износима су вршена и по другим основима (неправилности у раду кондуктера и возача и неодржани први и последњи полазци, у износима од 20.000,00 до 50.000,00 динара по месецу), док је један део фактурисаних износа за утужени период тужени измирио тужиоцу компензацијом, о чему је тужиоцу уредно достављао изјаве о компензацији у смислу члана 337 став 1 Закона о облигационим односима, а остатак предметних рачуна за назначени период тужени је уредно измиривао тужиоцу уплатом на његов текући рачун, тако да ни по једном од рачуна за период јануар-децембар 2018. године нема никакав дуг према тужиоцу. Тужени је у допису тужиоцу таксативно навео износе који су измирени путем компензације (које су том приликом и приложене уз допис), јер је тужени имао за сваки предметни месец потраживања према тужиоцу по основу рачуна за продате појединачне карте у том месецу (које износе тужилац није измиривао туженом), док је остатак обавезе

према тужиоцу по предметним рачунима, тужени уредно измирио благовременим уплатама на текући рачун тужиоца (а које уплате ни тужилац не оспорава у овом поступку). Зато сматра да је тужени основано применом чл. 5, 44 став 3 и 60 Уговора о ЈПП умањено фактурисане накнаде по сваком од предметних рачуна. Такође је навео да су постојали сви потребни услови за једнострану компензацију у складу са чл. 336. и 337. ЗОО који подразумевају узјамност, сродност и доспелост међусобних потраживања и изјава једне стране о компензацији тако да није ни био потребан потпис друге стране за настанак пребијања. За своје наводе приложио је доказе.

Изјашњавајући се у поновљеном поступку о околностима наведеним у другостепеној одлуци тужени је навео да је тужилац у спорном периоду обављао јавни превоз путника у Нишу 31 возилом, да је 18 од тих возила наведено у списку возила из Прилога 4 Уговора о ЈПП, да је са тих 18 возила обављао превоз на истом пакету линија по другим уговорима, почев од 01.09.2014. године када му је тужилац издао сагласности за њихово укључивање у рад и да зато тужени тужиоцу није дана 01.03.2015. године издавао нове сагласности, да преосталих 8 уговорених возила из Прилога 4 тужилац није укључивао у јавни превоз путника нити један дан трајања уговорног односа, да је преосталих 13 возила којима је тужилац обављао превоз у спорном периоду било предмет раније закључених уговора и да је за иста тужилац поседовао сагласности издате 01.09.2014. године, осим за возило BG 198-SD које је у превоз укључено 19.10.2017. године пошто је једно од возила претрпело тоталну штету. За тих 13 возила тужилац је у току реализације Уговора тражио посебне, додатне сагласности за укључивање у рад као заменаких возила или возила за проширење возног парка, како би могао да уредно обавља превоз на свим уговореним линијама. Већина тих сагласности издатих тужиоцу била је привременог карактера, са одређеним роком важности, с обзиром да су возила за која су исте издаване била слабијих техничких карактеристика, старијег датума производње и нису испуњавала основне потребне услове за обављање превоза у складу са Уговором о ЈПП, нити су била саставни део списка возила којима је тужилац конкурисао у поступку јавне набавке. Тужени је наведене сагласности морао да да како не би угрозио јавни интерес редовног обављања јавног превоза путника, тако да је за два возила тужиоца издао чак 9 додатних сагласности. Наглашава да је битна старост возила тужиоца којима је обављан превоз, јер приликом бодовања у поступку јавне набавке најважнија била старост возила, да је сходно Уговору посебна пажња била посвећена одржавању уговореног квалитета возног парка и квалитета превоза, да је тужилац злоупотребио уговорену могућност замене возила тражећи сагласности за возила која су шест до осам година старија од уговорених возила. Даље је навео да је тужени сагласности издавао тужиоцу на почетку или у у току реализације Уговора о ЈПП након претходно обављеног прегледа возила од стране Комисије туженог, да је тужилац у поступку јавне набавке покренутом јула 2014. године конкурисао за два пакета линија и да су саставни део понуде тужиоца у овом поступку била два списка возила, и то 33 возила за партију 1 и 26 возила за партију 2, за коју је уговор и закључен, а да је 16. и 17.08.2014. године Комисија туженог прегледала свих 59 возила којима је тужилац конкурисао и сачинила посебне записнике о извршеном прегледу свих тих возила. У погледу начина на који је вршена компензација навео је да ни законом ни Уговором о ЈПП није била предвиђена могућност умањења цена возних карата за путнике због недостатка сагласности туженог за возила којима се превоз обавља и да је због тога од тужиоца наплаћивана и у прекој стављена пуна цена превозних карата, а да је самим Уговором за тужиоца предвиђена санкција неплаћања накнаде за транспортни рад извршен возилима која су укључена у рад без сагласности туженог.

У завршној речи пуномоћник тужиоца предложио је да суд усвоји прецизирани тужбени од 26.03.2019 године. Трошкове је тражио и определио. У завршној речи пуномоћник туженика предложио је одбијање тужбеног захтева из разлога јер су сва умањења транспортног рада вршена у складу са уговором, образложена и за све наводе и основе умањења приложени су писани докази. Трошкове поступка је тражио и определио по врсти и висини.

Пресудом овог суда б П 424/2018 од 09.04.2019. године, која је исправљена решењем б П 424/2018 од 21.05.2019. године, одбијен је у целости као неоснован тужбени захтев тужиоца, укинута решење о извршењу јавног извршитеља И.Ивк-215/2018 од 15.05.2018. године, одбијен је предлог тужиоца за издавање привремене мере и обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Наведена пресуда укинута је решењем Привредног апелационог суда б Пж 3953/19 од 03.09.2020. године у ставу другом, трећем и четвртном изреке и предмет враћен првостепеном суду ради одржавања нове главне расправе, а у истом је наведено да првостепени суд није утврдио којим возилима је тачно тужилац обављао услуге превоза путника у спорном периоду, да ли се радило о заменим возилима или не, да ли су издате сагласности биле сталног или привременог карактера, да ли је протекао период на који је тужени дао сагласности и нарочито да ли је давање сагласности од стране туженог услов за настанак обавезе плаћања, односно да ли су парничне странке биле установиле праксу према којој је тужени плаћао накнаду за обављени превоз упркос томе што сагласност није дата од стране туженог. У решењу се такође наводи да првостепени суд није узео у обзир чињеницу да је тужени од тужиоца примао накнаду у пуном износу цене карте за све обављене превозе у спорном периоду, односно да је према тужиоцу вршио компензацију дуга без икаквог умањења, а да је потраживање тужиоца смањивао узимајући у обзир недостатак сагласности, чиме је, приликом пребијања обрачунавао висину накнаде – цену карте за обављени превоз као да постоји сагласност за свако возило, а приликом обрачуна свог дуга према тужиоцу сматрао је да цена треба да буде умањена с обзиром на недостатак сагласности. Стога је првостепеном суду дат налог да утврди да ли је према намери уговорних страна сагласност била услов за настанак обавезе плаћања превоза од стране туженог, као и да ли је између парничних странака била установљена пракса да тужени исплаћује накнаду за обављени превоз и у ситуацији када је давање сагласности изостало, те да, ако установи да је постојала пракса да тужени плаћа накнаду за превоз иако није било сагласности, оцени да ли се тужени понашао у складу са чл.12. ЗОО, а нарочито имајући у виду да је тужени од такве праксе одступио након 2018. године и престао да плаћа превоз када претходно није дао сагласност, те да ли је тужилац на основу такве праксе могао основано очекивати да ће тужени и у будуће вршити плаћања и када нема сагласности за транспорт. Првостепеном суду се даље налаже да нарочито обрати пажњу на метод који тужени примењује у обрачуна висине транспорта, будући да је за утужени период примењивао различите критеријуме, јер је приликом пребијања тужиоцу умањивао цену превоза, а своје потраживање према тужиоцу је обрачунавао у пуном износу.

У поновном поступку, суд је, поступајући по налозима другостепеног суда, на основу поновне оцене навода странака и већ изведених доказа, као и извођењем нових доказа које су странке предложиле и њиховом савесном и брижљивом оценом, у складу са чланом 8. ЗПП-а, донео одлуку као у изреци пресуде, из разлога који следе.

Предмет тужбеног захтева тужиоца је исплата дела накнаде за извршени јавни превоз на територији града Ниша за период од јануара до децембра 2018. године, по рачунима за сваки месец и у износима ближе опредељеним прецизираним тужбеним захтевом са припадајућом затезном каматом, а односи се на делове рачуна тужиоца које је тужени оспорио и које је тужиоцу одбио да плати.

Међу странкама нису спорне чињенице да је тужилац на основу закљученог

Уговора о јавно-приватном партнерству од 25.02.2015. године, на територији града Ниша вршио поверене услуге јавног превоза путника на одређеним линијама дефинисаним Уговором, као и да је тужилац тај превоз, односно транспортни рад фактички извршио у складу са уговореним параметрима у погледу поверених му линија превоза, броја полазака и пређене километраже, те није спорна пређена километража од стране возила тужиоца која представља основ за исплату накнаде. Другим речима, није спорно да је транспортни рад који је тужилац фактурисао туженом извршен. Наведене чињенице произилазе из сагласних навода странака и изведених писаних доказа.

У току поступка је, на основу налаза и мишљења вештака утврђено да је тужилац једном месечно фактурисао туженом услуге градског превоза у граду Нишу, у укупном износу од 229.763,584,22 динара за период од 01.01.2018 године до 07.12.2018 године, да је тужени благовремено дописом изјавио рекламацију на издате рачуне тужиоца, и дописом захтевао да тужилац достави књижна одобрења у складу са потписаним уговором, да је тужени рекламацијама оспорио тужиоцу право на наплату за пружене услуге градског превоза у укупном износу од 90.600.232,49 динара. Утврђено је да у периоду од 01.01.2018 године до 07.12.2018 године тужилац није уплаћивао остварене пазаре туженом у складу са чланом 23 став 3 Уговора. Тужилац је за период од 01.01.2018 године до 07.12.2018 године остварене и неуплаћене пазаре у укупном износу од 89.075.660,00 динара прокњижио као обавезе према добављачу Дирекција за јавни превоз Ниш, да је у периоду од 01.01.2018 године до 07.12.2018 године тужени редовно фактурисао тужиоцу износе остварених и неуплаћених пазара у укупном износу од 89.075.660,00 динара и да је тужени доставио тужиоцу за период од 01.01.2018 године до 07.12.2018 године изјаве о пребијању - компензацији за неуплаћене остварене пазаре у укупном износу од 89.075.660,00 динара. За наведени износ тужени је по основу компензације умањио своје потраживање од тужиоца, да је тужилац потписао компензације бр. 2, 3, 7, 8, и 9, а исте није евидентирао у пословним књигама, док тужилац остале компензације за период од 01.01.2018 године до 07.12.2018 године није потписао и исте није евидентирао у пословним књигама иако су обавезе према туженом на име неуплаћених а остварених пазара доспеле. Оспорени износ од 90.600.232,49 тужилац није наплатио од туженог, а за период од 01.01.2018 године до 07.12.2018 године тужени није оспорио рачуне тужиоца на име услуге градског превоза у граду Нишу у укупном износу од 139.163.351,73 динара и тужилац је неоспорен део рачуна у наведеном износу наплатио; преносом средства на текући рачун у укупном износу од 50.087.691,74 динара и пребијањем-компензацијом у укупном износу од 89.075.660,00 динара.

Наведене чињенице утврђене налазом и мишљењем вештака странке нису оспориле, а тужилац је, прихватајући став изражен у налазу вештака да су међусобна потраживања парничних странака у укупном износу 89.075.660,00 динара престала компензацијом на основу једностране изјаве туженог, прецизирао тужбени захтев, којим потражује само износе оспорених делова рачуна за утужени период, који није плаћен од стране туженог ни преносом средстава на рачун ни компензацијом, што међу странкама није спорно.

Међу странкама је спорно да ли је постојао основ за умањење рачуна тужиоца у виду недостатка сагласности туженог за укључивање у рад појединих возила тужиоца којима је исти обављао превоз и у мањем делу услед других утврђених неправилности у раду тужиоца, а сходно одредбама закљученог Уговора о јавно-приватном партнерству од 25.02.2015. године, односно да ли је тужени основано одбио да тужиоцу изврши исплату пуне накнаде по достављеним рачунима позивајући се на непостојање сагласности за поједина возила и друге наведене недостатке, да ли је тужилац поседовао сагласности

туженог за возила којима је обављао превоз, да ли је укидање тих сагласности извршено по процедури предвиђеној уговором и да ли је било основано или не, а имајући у виду претходно успостављену пословну праксу парничних странака.

Суд је, ради утврђивања спорних чињеница извео предложене доказе и на основу оцене истих утврдио следеће чињенично стање.

Читањем Уговора о јавно-приватном партнерству у области пружања услуга градског и приградског превоза путника на територији града Ниша, закљученог између тужиоца као превозника и туженог – Дирекције, који је код тужиоца заведен под бр.502/26 од 25.02.2015. године, а код туженика под бр.08/14/40 од 25.02.2015. године, чији је предмет регулисање права и обавеза туженог и превозника овде тужиоца у делатности јавног градског и приградског превоза путника на територији града Ниша, утврђено је да је чланом 2. предвиђено да се превознику додељује обављање јавног градског и приградског превоза путника на територији града Ниша за партију 2, односно пакет линија 3. Одредбама чл.5. предвиђено је да су Општи услови за аутобусе за рад на линијама јавног градског и приградског превоза путника на територији града Ниша дати у Прилогу 3. и саставни су део овог Уговора, у складу са конкурсном документацијом, да је превозник у обавези да линије из члана 2. овог Уговора одржава возилима чији је списак са регистарским ознакама и другим подацима дат у Прилогу 4, који је саставни део овог Уговора и возилима које током реализације овог Уговора укључи у рад, по добијању сагласности Дирекције, да је превозник дужан да на дан закључења Уговора достави Дирекцији копије саобраћајних дозвола (и оригинале на увид) за свако возило са којим је учествовао у поступку јавне набавке (са резервним возилима), на основу којих је Дирекција у обавези да изда одговарајућу сагласност за укључење возила у рад, за свако возило посебно, да Дирекција издаје сагласност за укључење возила у рад из претходног става, по претходно обављеном прегледу возила од стране Комисије за преглед возила коју образује директор Дирекције, да је превозник у обавези да у току важења Уговора све елементе инфраструктуре који су били предмет бодовања и на основу којих је извршена расподела линија, одржи на истом или вишем нивоу. Комисија у току реализације Уговора има задатак да контролише испуњења услова за укључивање у рад возила која нису била обухваћена конкурсном документацијом, односно која су накнадно укључена у превоз, те нису била предмет контроле приликом провере испуњења услова јавне набавке. Задатак Комисије је да у року од 7 (седам) дана по писаном позиву превозника изврши преглед новопријављеног возила. Комисија сачињава одговарајући акт о извршеном прегледу. Овим актом Комисија утврђује да ли новопријављено возило превозника испуњава услове за укључивање у рад. Уколико су ти услови испуњени, Комисија предлаже директору Дирекције да изда превознику сагласност за укључивање возила у рад. Директор Дирекције издаје сагласност на основу предлога Комисије за преглед возила. Превозник се обавезује да Дирекцији омогући контролу возила којима се врши превоз путника. Комисија у сваком тренутку може извршити преглед свих возила укључених у јавни превоз који је предмет Уговора. Уколико Комисија установи недостатке на возилима, превозник је дужан да утврђене неправилности отклони у року од 7 (седам) дана. Уколико превозник ни након истека рока из претходног става не отклони утврђене недостатке, Комисија ће директору Дирекције предложити укидање сагласности за укључивање возила у рад. Транспортни рад остварен возилима која немају сагласност Дирекције за укључење у рад неће бити признат и превозник неће имати право на приход за транспортни рад остварен возилима која су без сагласности Дирекције укључена у рад. Према чл.6 превозник је дужан да обезбеди и резервна возила одређеног типа чији се број одређује на

следећи начин: до 10 ангажованих возила 1 резервно возило и за сваку наредну групу возила до 10 возила, по једно резервно возило, а сва возила укључујући и резервна возила су наведена у Прилогу 4, који је саставни део овог Уговора. Превозник има право да уз претходну писмену сагласност Дирекције замени део или сва возила из свог возног парка, одговарајућим возилима која су истих или бољих техничких карактеристика од возила која се мењају, и која задовољавају све прописане критеријуме. Превозник је дужан да уз захтев за издавање сагласности за укључење новопријављених возила у рад, достави податке о возилу које ће бити замењено, како би Дирекција могла да изврши упоређивање карактеристика са новопријављеним возилом. Новопријављено возило предмет је контроле Комисије Дирекције у складу са чланом 5. овог Уговора. Новопријављено возило мора имати исти или већи број поена додељен од стране Комисије од возила које превозник има намеру да замени и чије је оцењивање извршено током конкурсног поступка. Превозник се обавезује да сва возила ангажована, резервна и замењена задовољавају поред критеријума из става 2. овог члана и критеријуме дефинисане конкурсном документацијом, редом вожње, Законом о превозу у друмском саобраћају, Законом о безбедности саобраћаја на путевима, Законом о обавезном осигурању у саобраћају, Правилником о регистрацији моторних и прикључних возила и свим осталим законским и подзаконским прописима. Одредбом чл.12.ст.1. Уговора предвиђено је да превозник мора непрекидно одржавати возни парк у стању које обезбеђује поуздано и безбедно функционисање линија из чл.2. овог Уговора. Према чл.23. превозник је обавезан да води дневну евиденцију продатих карата на начин који пропише Дирекција, и да свакодневно, за претходни дан, доставља Дирекцији извештаје о продатим појединачним картама, те да свакодневно уплаћује пазар у складу са Упутством које пропише Дирекција. Уколико обавеза уплате пазара пада у нерадни дан, превозник је дужан да пазар уплати првог наредног радног дана. Према чл.43 став 1,2 и 3 Дирекција приликом израде коначних месечних обрачуна прихода превозника, врши квалитативни и квантитативни пријем и проверу пружених услуга превозника предвиђених овим Уговором, на основу извештаја, записника и остале документације на основу које се могу утврдити неправилности у раду превозника. У случају постојања неправилности у пружању услуга предвиђених овим Уговором, приход превозника се умањује на име утврђених неправилности, на начин предвиђен члановима 59. и 60. овог Уговора, који ће износ представљати основ за издавање рачуна од стране превозника.

Одредбом чл.12. Општих услова за аутобусе за рад на линији јавног градског и приградског превоза путника на територији града Ниша, садржаних у Прилогу 3, који представља саставни део Уговора о ЈПН, прописано је да преглед аутобуса за рад на линијама јавног градског и приградског транспорта путника обавља трочлана комисија коју именује директор Дирекције. Преглед аутобуса обухвата следеће активности од стране комисије: утврђивање основних података о возилу, утврђивање броја бодова на основу прописаних критеријума који се бодују, утврђивање испуњености општих услова и естетски преглед. Комисија о свом раду води записник са прегледа возила.

У Прилогу 4, који је саставни део Уговора, на страници под бројем 42/50 садржан је списак возила са регистарским ознакама и другим подацима за рад на линијама јавног градског и приградског превоза путника на територији града Ниша, те су специфицирана возила која испуњавају услове за обављање линијског превоза путника, и то возила: BG 729-SA; BG 729-SB; BG 729-SC; BG 729-TZ; BG 729-UC; BG 729-UD; 735-MB; BG 735-NI; 735-NJ; BG 735-NA; BG 735-OP; BG 735-OR; BG 738-UC; BG 739-MŠ; BG 739-MZ; BG 744-OS; BG 744-OT; BG 744-OU; BG 257-ZV; BG 257-ZZ; BG 731-XP; BG 274-BC; BG 274-BS; BG 273-BZ; BG 310-CZ и BG 366-SS.

Суд је, ценећи наведени доказ, с обзиром да је тужилац у току поступка презентовао два различита списка возила, за која је навео да оба представљају Прилог 4 Уговора, с тим што се један односи на партију 1, а други на партију 2, нашао да су основани наводи туженог да само претходно наведени списак возила представља садржину Прилога 4 Уговора, на коме је погрешно означен број партије, с обзиром да се читав Уговор закључен са тужиоцем односио само на партију 2, имајући у виду да је наведени списак возила у сагласности са осталим писаним доказима и конкурсном документацијом, јер је нелогично да уз уговор буду приложена два различита списка возила која се наводе под истим називом, као Прилог 4, а још је нелогичније да две различите странице уговора буду означене истим бројем странице, због чега је закључио да списак возила означен као Прилог 4, а који се односи на партију 1, достављен од стране тужиоца, не представља саставни део Уговора о ЈПП, већ да исти вероватно потиче из неког другог пословног односа парничних странака, с обзиром да је исти постојао годинама пре закључења Уговора из 2015. године и да је између истих странака закључивано више уговора о поверавању превоза тужиоцу, тј. да предметни списак вероватно представља саставни део неког другог уговора, нацрта Уговора или понуде тужиоца, због чега исти није прихваћен као списак возила која су одређена Уговором о ЈПП за обављање превоза од стране тужиоца.

Суд је извршио увид у сагласности за укључивање возила у рад, које је поднео тужилац, и то за возила: BG 198-TG од 04.12.2017. године; BG 198-TH од 04.12.2017. године; BG 189-BA од 01.12.2017. године; BG 482-SF од 04.12.2017. године; BG 482-DC од 01.09.2014. године; BG 482-GY од 01.09.2014. године; BG 482-DR од 01.09.2014. године; BG 366-AX од 01.12.2017. године; BG 517-CD од 01.09.2014. године; BG 517-CE од 01.09.2014. године; BG 482-SC од 01.09.2014. године; BG 224-WR од 01.12.2017. године; BG 366-BC од 01.09.2014. године; BG 368-AZ од 01.12.2017. године; BG 198-TI од 04.12.2017. године; BG 367-SL од 04.12.2017. године; BG 729-UC од 01.09.2014. године; BG 735-NI од 01.09.2014. године; BG 198-SD од 18.10.2017. године; BG 739-MS од 01.09.2014. године; BG 735-NJ од 01.09.2014. године; BG 744-OT од 01.09.2014. године; BG 744-OU од 01.09.2014. године; BG 744-OS од 01.09.2014. године; BG 738-UC од 01.09.2014. године; BG 739-MZ од 01.09.2014. године; BG 735-OR од 01.09.2014. године; BG 729-SB од 01.09.2014. године; BG 729-TZ од 01.09.2014. године; BG 729-UD од 01.09.2014. године; BG 729-FJ од 01.09.2014. године и BG 729-FI од 01.09.2014. године.

Увидом у копије Записника са прегледа возила извршеног од стране комисије туженог, који датирају од 16. и 17.08.2014. године суд утврдио да се исти односе на сва возила наведена у прилогу 4 Уговора о ЈПП.

Увидом у одговор на захтев туженог бр.5/21 од 26.02.2021. године сачињен од стране привредног друштва „BUSLOGIC d.o.o.“ из Пожаревца, преко чијег програма се прати реализација јавног превоза путника у Нишу путем ГПС/ГПРС технологије, а који садржи преглед свих возила аутопревозника Турдиф ДОО Београд којима је обављао градски и приградски превоз путника на територији града Ниша у периоду од 23.01.2018. године закључно са 07.12.2018. године, утврђено је да је тужилац у утуженом периоду превоз обављао возилима са следећим регистарским ознакама: BG 729-SC, BG 726-FI, BG 739-MS, BG 729-UC, BG 744-OU, BG 735-ME, BG 729-UD, BG 744-OS, BG 735-NI, BG 729-SB, BG 735-OP, BG 735-OR, BG 735-NK, BG 735-NI, BG 729-TZ, BG 739-MZ, BG 189-BA, BG 367-SL, BG 198-TH, BG 744-OT, BG 198-TG, BG 198-SD, BG 482-SC, BG 198-TI, BG 482-SD, BG 366-AX, BG 368-AZ, BG 849-NH, BG 738-UC, BG 729-SA и BG 726-FJ.

Суд је наведени доказ прихватио и на основу њега утврдио која је возила тужилац користио за обављање превоза у утуженом периоду, имајући у виду да тужилац наведену чињеницу није у току поступка оспорио.

Увидом у Одлуку в.д. директора туженог бр.1143/14 од 09.07.2014.године утврђено је да је истом именована трочлана комисија са задатком да у свим поступцима јавних набавки услуга превоза путника приликом стручне оцене понуда изврши преглед возила.

Увидом у издате сагласности туженог за укључивање возила у рад са важењем од 19.01.2018. године, утврђено је да се исте односе на сва возила наведена у Прилогу 4 Уговора о ЈПП.

Увидом у обавештења туженог упућена тужиоцу од 24.01.2018, 25.01.2018, 26.01.2018, 29.01.2018, 30.01.2018, 31.01.2018, 01.02.2018, 02.02.2018, 05.02.2018, 06.02.2018, 07.02.2018, 08.02.2018, 09.02.2018, 12.02.2018, 13.02.2018, 14.02.2018, 19.02.2018, 20.02.2018, 21.02.2018, 22.02.2018, 23.02.2018, 26.02.2018, 27.02.2018, 28.02.2018, и 01.03.2018.године утврђено је да истима тужени обавештава тужиоца да је непосредним увидом у систем праћења возила у јавном градском и приградском превозу на територији града Ниша као и непосредном контролом на терену утврђено да је тужилац обављао превоз возилима која не поседују важеће сагласности Дирекције за укључење у рад, те сходно чл.5 Уговора истом неће бити призната накнада за транспортни рад остварен наведеним возилима, и то за следећа возила: BG 726-FI, BG198-TI, BG198-SD, BG726-FI, BG198-TN, BG849-NH, BG 367-SL, BG 198-TG, BG 482-SC и BG 482-SD.

Извршен је увид у рекламације туженог изјављене тужиоцу на достављене рачуне од 31.03.2018, 30.04.2018, 31.05.2018, 30.06.2018, 31.07.2018 и 31.08.2018, у којима је наведено да тужиоцу неће признати транспортни рад који је остварен возилима која су без сагласности Дирекције укључена у рад, што је утврђено прегледима и контролама Дирекције, наведене и друге неправилности које су констатоване у претходном периоду, те да наведени износи на које треба да гласе рачуни према обрачуна туженог, као и приговоре тужиоца и одговоре туженог на изјављене приговоре. Такође је извршен увид у обавештења туженог о уоченим неправилностима у раду тужиоца од 04.06.2018, 20.06.2018 и 29.08.2018.године.

Увидом у дописе тужиоца упућене туженом од 07.09.2015.године и 14.04.2016. године утврђено је да је тужилац тражио сагласност за укључивање у рад возила са следећим регистарским ознакама: BG 189-BA, BG 224-WR, BG 366-BC, BG 368-AŽ и BG 366-AX, а да је тужени обавештен да се сервис аутобуса са регистарским ознакама BG 729-ŠC, BG 729-SA, BG 735-NK BG 224-WR врши у Београду. Дописом тужиоца од 30.11.2017.године тражено је продужење сагласности за заменска возила и објашњено да претходно наведена возила која су у Београду на сервису не могу одмах бити враћена у рад због сталних кварова којима су подложна.

У обавештењу туженог од 22.12.2017. године наведено је да су дана 01.12.2017. године издате сагласности за возила BG 189-BA, BG 224-WR, BG 366-AX и BG 368-AŽ са почетком важења од 02.12.2017.године, а да је у сагласностима дошло до техничке грешке и није наведен датум до када важе, укидају се дате сагласности и издају нове сагласности за иста возила са роком важења 25.12.2017. до 31.12.2017.године. Дописима од 15.01.2018.године и 16.01.2018.године тужени је повукао сагласност за укључење у рад возила са регистарским ознакама: BG 367-SL, BG 482-SF, BG 198-TI, BG 198-TN, BG 198-TG BG и 198-SD.

На основу оцене изведених доказа суд је утврдио да се тужени, који се позива на одредбе чл.5. Уговора о ЈПП као правни основ за ускраћивање исплате за транспортни рад

возила укључених у рад без сагласности туженог, од момента закључења Уговора и у току читавог периода његове реализације није придржавао одредаба Уговора о ЈПП које регулишу издавање и укидање сагласности за укључивање возила у рад, нити је испоштовао уговором предвиђен поступак њиховог издавања и укидања.

Тако, тужени најпре није поступио у складу са одредбом чл.3.ст.3. и 4. Уговора о ЈПП којим је предвиђено да је тужилац у обавези да на дан закључења уговора достави саобраћајне дозволе за свако возило са којим је учествовао у поступку јавне набавке, на основу којих је Дирекција у обавези да изда одговарајућу сагласност за укључење возила у рад, за свако возило посебно, а по претходно обављеном прегледу возила од стране Комисије за преглед возила, коју образује директор Дирекције. Тужени, међутим приликом закључења Уговора није поново извршио преглед возила од стране комисије и издао сагласности за возила обухваћена уговором. Уместо тога, тужени је дозволио да се превоз обавља возилима тужиоца на основу сагласности издате 01.09.2014.године, пет месеци пре закључења уговора, које су издате у вези са закључењем другог уговора, на шта самим Уговором о ЈПП од 25.02.2015.године није био овлашћен. Из наведених разлога неосновано се тужени у овом поступку позивао на то да се превоз није могао обављати на основу сагласности издатих 01.09.2014.године, јер су само такве сагласности и постојале за возила обухваћена Уговором о ЈПП, према наводима самог туженог, који након закључења уговора није испунио своју уговорну обавезу поновног прегледа и издавања сагласности за возила која су Уговором обухваћена.

Тужени у току поступка није доказао ни да су за сва возила наведена у Прилогу 4 Уговора о ЈПП биле уопште биле издате сагласности, па ни од 01.09.2014.године. Тужени је, наиме, доставио доказе на околност да су сва возила обухваћена Уговором била предмет прегледа од стране Комисије 16. и 17.08.2014.године, међутим није доставио предлоге комисије нити сагласности издате на основу таквог прегледа за сва возила из Прилога 4 Уговора, које би биле издате пре или након закључења Уговора, већ је доставио сагласности тек од 19.01.2018.године за сва наведена возила. На основу сагласности које је доставио тужилац не може се утврдити да је за сва возила обухваћена Прилогом 4 била издата сагласност од стране туженог (пре 19.01.2018.године). Тако, за возила са регистарским ознакама BG 735-OP, BG 274-BC, BG 366-SS, BG 273-BZ, BG 257-ZZ, BG 257-ZV, BG 310-CZ, BG 274-BC, BG 729-SC, BG 729-SA, BG 735-MD и BG 731-XP, која су наведена у Прилогу 4 Уговора о ЈПП, нису презентоване сагласности туженог за укључивање у рад издате пре 19.01.2018.године, ни пре, ни приликом закључења Уговора о ЈПП, нити у току његове реализације у прве три године примене. Стога се не могу прихватити ни наводи туженог да су за сва возила из Уговора о ЈПП издате сагласности пре закључења истог, односно 01.09.2014.године.

Поред тога, сагласности које је тужени издавао у току реализације Уговора о ЈПП, издаване су мимо уговором предвиђеног поступка и противно обавезама туженог предвиђеним овим Уговором. Наиме, одредбама закљученог Уговора о ЈПП уопште није предвиђена могућност издавања временски ограничене, односно привремене сагласности за укључивање возила у рад, а нарочито не за возила која би била слабијих техничких карактеристика од возила која се мењају, нити возилима која не задовољавају све прописане критеријуме. Према одредбама Уговора, приликом замене возила новопријављено возило предмет је контроле комисије и мора имати исти или већи број поена додељен од стране комисије од возила које превозник има намеру да замени, а комисија у току реализације уговора има задатак да контролише испуњење услова за укључивање у рад возила која нису била обухваћена конкурсном документацијом, односно

која су накнадно укључена у превоз те нису била предмет контроле приликом провере испуњења услова јавне набавке, да комисија сачињава одговарајући акт о извршеном прегледу и ако су сви услови испуњени предлаже директору туженог да изда сагласност за укључивање возила у рад, а директор Дирекције издаје сагласност на основу предлога Комисије за преглед возила. Тужени, међутим, приликом издавања сагласности није поступао у складу са наведеном уговором предвиђеном процедуром.

Тако се, на пример, у сагласности туженог за укључивање у рад возила BG 482-SF од 04.12.2017. године наводи да се иста даје на основу предлога Комисије сачињеног дана 25.12.2014. године. Тужени није доказао да је такав преглед возила од стране комисије извршен, односно није доставио записник о комисијском прегледу предметног возила и предлог комисије. А уколико је навод у сагласности о извршеном прегледу тачан, није у складу са закљученим Уговором о ЈПП да се сагласност за укључивање возила у рад даје три године након извршеног прегледа од стране комисије. Поред тога, у сагласности је наведено да се да је за укључивање возила у рад од 01.01.2018. године, да би иста већ 15.01.2018. године била повучена дописом туженог. У сагласности коју је тужени издао 01.12.2017. године за возило BG 189-BA наводи се да је дата на основу предлога комисије од 18.04.2016. године, за који такође нема доказа у виду записника да је преглед од стране комисије туженог наведеног датума извршен нити доказа о поднетом предлогу од стране комисије, а и у овом случају временски период између наведеног прегледа возила и издавања сагласности износи преко годину и по дана, што никако није у складу са закљученим Уговором. У сагласности издатој за возило BG 198-SD од 18.10.2017. године наводи се да се иста даје на основу предлога Комисије од 18.10.2017. године (нетог дана), при чему тужени није доказао да је предлог комисије тог дана или уопште поднет нити да је преглед наведеног возила извршен. И ова сагласност повучена је дописом туженог од 16.01.2018. године.

И у свим осталим презентованим сагласностима за укључивање возила у рад издатим од стране туженог у току реализације Уговора о ЈПП, након 01.09.2014. године, наводи се да су издате на предлог Комисије туженог. Тужени међутим није презентовао ниједан доказ да је након 16. и 17.08.2014. извршен било какав комисијски преглед возила нити да је Комисија туженог поднела било какав предлог за укључивање возила тужиоца у рад.

Суд на основу наведеног закључује да је директор туженог, који је потписивао наведене сагласности, самоиницијативно и произвољно одлучивао о њиховом издавању, о њиховом трајању, њиховом продужењу и о томе колико пута могу бити продужене и до када ће то продужење трајати, пренебрегавајући Уговором прописани поступак за њихово издавање и овлашћено уговором предвиђено тело – Комисију, која је имала право и дужност да на основу извршеног прегледа и бодовања возила за које се сагласност тражи утврди да ли су за то испуњени услови. Наведено поступање туженог, по налажењу суда, такође представља грубо кршење уговорних одређби и обавеза туженог.

Из наведених разлога, с обзиром да тужени није доказао да је било које од возила за која је директор туженог издавао привремене сагласности, било комисијски прегледано и бодовано, тужени није доказао ни своје наводе да су заменска возила, односно она којима је тужилац обављао превоз, а која нису наведена у прилогу 4 Уговора била слабијих техничких карактеристика и веће старости од возила наведених у Прилогу 4 Уговора којима је конкурисао. Једино записници комисије који садрже податке о прегледу тих возила и број поена који им је додељен могли би представљати доказ о томе, сходно одредбама закљученог Уговора о ЈПП. Сам тужени је истицао у току поступка да су сва

возила која је тужилац користио била прегледана од стране Комисије туженог у поступку спроведеном августа 2014. године, укључујући и наведена „заменска“ возила, те да су сва испуњавала услове за укључивање у рад, због чега након закључења уговора нису вршени нови прегледи возила.

Неосновани су стога и недоказани наводи туженог да су возила којима је тужилац обављао превоз на основу привремених сагласности била слабијег квалитета и веће старости од возила наведених у Уговору. Поред тога, неосновани су и наводи туженог да је старост возила била основни критеријум за оцену квалитета возног парка, односно возила тужиоца и да је то био најзначајнији параметар за додељивање тужиоцу уговора у поступку јавне набавке, јер овакви наводи немају упориште у конкурсној документацији коју је доставио сам тужени. Наиме, из Записника са прегледа возила које је сачинила Комисија туженог може се утврдити да су критеријуми за бодовање поред старости возила, били и висина пода возила, тип мотора, као и опремљеност, спољни и унутрашњи изглед возила, те да су се посебно ценили и бодовали спољни и унутрашњи изглед возила на основу естетског прегледа, као и испуњеност општих услова за јавни градски превоз путника.

Такође, Уговор о ЈПП закључен између парничних странака није предвидео могућност временског ограничења издатих сагласности, односно могућност издавања „привремених“ сагласности, које је тужени, опет противно уговорним одредбама, издавао. Сагласност за одређено возило издата у складу са Уговором требало је да важи до њеног евентуалног укидања. Одредбом чл.5.ст.11. Уговора о ЈПП предвиђено је да Комисија у сваком тренутку може извршити преглед свих возила укључених у јавни превоз који је предмет Уговора. Уколико Комисија установи недостатке на возилима, превозник је дужан да утврђене неправилности отклони у року од 7 дана. Уколико превозник ни након истека рока из претходног става не отклони утврђене недостатке, Комисија ће директору Дирекције предложити укидање сагласности за укључивање возила у рад. Наведено представља једини случај и Уговором предвиђен начин за укидање сагласности за укључивање возила у рад. Тужени је, међутим, и укидао претходно издате привремене сагласности произвољно, дописима директора, мимо Уговором предвиђених разлога и процедуре и без претходног установљивања конкретних недостатака од стране овлашћене Комисије, који би по Уговору могли представљати једини разлог за њихово укидање. Тужени ни сам у току поступка није истицао да су такви разлози за укидање утврђени од стране Комисије постојали, нити да су сагласности укидане на предлог комисије због утврђених конкретних недостатака приликом вршења прегледа, како је то уговором изричито било предвиђено.

Стога суд налази да је, супротно неоснованим наводима туженог да је тужилац злоупотребио могућност издавања сагласности у току реализације уговора, предвиђену чланом 5. Уговора о ЈПП, управо тужени тај који је у поступку издавања и укидања сагласности поступао противно начелу савесности и поштења. Како сагласности за укључивање возила тужиоца у рад нису ни издаване нити укидане од стране туженог у складу са изричитим одредбама Уговора о ЈПП, како је то претходно образложено, већ су произвољно, без предлога и прегледа Комисије као јединог овлашћеног тела, издаване сагласности привременог карактера које Уговор о ЈПП уопште не познаје, нити предвиђа могућност њиховог издавања, које су потом произвољно и паушално укидане, опет мимо Уговором предвиђеног поступка за њихово укидање и без јасних критеријума и конкретних разлога, то је између парничних странака била установљена пракса да се превоз плаћа тужиоцу и за возила за која није доказано да је сагласност уопште издата, као

и на основу сагласности које су издаване у току реализације уговора и више пута продужаване, што је код тужиоца створило основано очекивање да ће се уговор и даље извршавати на установљени начин, без стриктног спровођења уговором предвиђеног поступка за издавање сагласности. Одговорност за установљену праксу у вези са издавањем сагласности која је у великој мери одступала од Уговором предвиђених правила за њихово издавање је, по налажењу суда, на туженом, који је и сам у току поступка истицао да је сагласности издавао за возила слабијих техничких карактеристика од оних која су обухваћена уговором, што је у директној супротности са уговорним одредбама, те је исте издавао без учешћа и предлога Комисије, на одређено време, што уговор не предвиђа. У таквој ситуацији и при таквој установљеној пракси потпуне произвољности у вези са издавањем и укидањем сагласности, коју је формирао управо тужени, који те сагласности и издаје и који је био дужан да спроведе комисијски преглед и уговором предвиђен поступак њиховог издавања, а имајући у виду да је тужилац своје уговорне обавезе у погледу броја полазака, пређене километраже и уопште јавног превоза путника уредно испунио, тужени је изгубио право да се позива на одредбу уговора која предвиђа да превозник неће имати право на приход за транспортни рад остварен возилима која су без сагласности Дирекције укључена у рад и да по том основу умањује накнаду коју је дужан да исплати тужиоцу за неспорно остварени транспортни рад. Ово тим пре када се има у виду да је утврђено да укидање сагласности није извршено у складу са уговором и у Уговором прописаном поступку, који подразумева утврђивање конкретних недостатака на појединим конкретним возилима од стране Комисије, а да је сам тужени у току поступка тврдио да су сва возила којима је тужилац обављао превоз у спорном периоду била предмет прегледа од стране Комисије и добила сагласности туженог за укључивање у рад 01.09.2014. године.

Суд напомиње и да је тужилац у свим сагласностима издатим 19.01.2018. године за сва возила наведена у Прилогу 4 Уговора о ЈПП навео да су исте издате након обављеног прегледа од стране Комисије за преглед возила, док је у току поступка истицао да осам возила наведених у Прилогу 4 Уговора о ЈПП тужилац нити један дан од закључења Уговора није користио за превоз на територији града Ниша и да не зна где се налазе, да су четири возила укључена у систем јавног превоза у Београду, из чега произилази закључак да иста нису могла бити прегледана од стране Комисије туженог, како је то наведено у датим сагласностима. Тужилац није презентовао доказе ни за сагласности од 19.01.2018. године у виду предлога Комисије или записника о извршеном прегледу, што упућује на закључак да су и предметне сагласности, за које тужени тврди да су једине валидне и којима су укинута све претходне сагласности, издате паушално, супротно уговором прописаним условима за њихово издавање.

Поред тога, неспорно је међу странкама да је тужени за возила за која тужиоцу не признаје транспортни рад обрачунавао и наплаћивао пуну цену превозне карте, коју су путници – корисници услуге превоза и плаћали, те да је та своја потраживања према тужиоцу гасио компензацијом у пуном износу, из чега произилази закључак да је тужени остварио приход на основу закљученог уговора у пуном уговором предвиђеном износу, док је потраживање тужиоца неосновано умањивао за износе накнаде за транспортни рад возилима за која је тужени проценио да немају уредну сагласност, након што је исту паушално, мимо Уговором одређених услова и разлога повукао.

С тим у вези суд налази за потребно да напомене да је и праксу гашења међусобних обавеза путем компензације тужени увео противно одредбама Уговора о ЈПП, који такву могућност не познаје, већ предвиђа обавезу тужиоца да свакодневно уплаћује пазар од

продатих карата, а неиспуњење ове обавезе представља уговором предвиђен основ за умањење прихода превозника.

Тужени је, међутим, изјавама о пребијању вршио гашење међусобних потраживања странака, из чега произилази закључак да је и праксу међусобних плаћања произвољно изменио у односу на оно што је изричито предвиђено Уговором о ЈПП, као и да је произвољно одлучивао које ће од уговором предвиђених основа за умањење прихода тужиоца применити приликом коначног обрачуна, а које не.

Суд налази да тужени није доказао ни постојање осталих основа за умањење прихода тужиоца на које се у својим рекламацијама позвао, налазећи да дописи упућени тужиоцу о утврђеним неправилностима не представљају о доказе да су те неправилности заиста и учињене, те да тужени има право на накнаду за извршени транспортни рад сходно рачунима које је испоставио туженом, односно у оном делу који је тужени оспорио. Из наведених разлога усвојен је тужбени захтев тужиоца и одлучено као у ставу првом изреке пресуде.

Суд је ценио и остале доказе изведене у току поступка, прекршајне налоге, пресуде прекршајног суда, записнике о извршеном инспекцијском надзору, записник са састанка одржаног 14.03.2018. године, исказ сведока Миљана Анђелковића и остале писане доказе, па је нашао да исти нису од утицаја на другачију одлуку суда, јер се не односе на чињенице које су одлучне за решавање о овој правној ствари.

Одлуку о трошковима парничног поступка суд је донео сходно успеху у парници и одређеном захтеву странака на основу чл.153, 154 и 163 ЗПП те је туженог обавезао да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 957.500,00 динара, и то на име заступања на осам одржаних рочишта за главну расправу по 50.000,00 динара и једног одложеног рочишта износ у висини од 25.000,00 динара, на име састава три образложена поднеска од стране адвоката износ у висини од по 47.500,00 динара и на име таксе за пресуду износ од 390.000,00 динара, сходно важећој АТ и ТТ.

ПРИВРЕДНИ СУД У НИШУ
З П 548/2020 од 18.11.2021. године

Судија
Јелена Борић Вујачић

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде може се изјавити жалба у року од 15 дана од пријема исте Привредном апелационом суду у Београду, а преко овог суда.

